

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Malinowska

Protokolant: Piotr Hołyś

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2012r., w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

przeciwko **(...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W.**

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia z § 13 ust. 8 wzorca umowy „Regulamin wydawania i używania kart debetowych i przedpłaconych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A.” oraz z § 18 ust. 6 wzorca umowy „Regulamin kart kredytowych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A.” o treści: „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji Karty przez Akceptanta ani odmowę autoryzacji Transakcji w Bankomacie lub terminalu elektronicznym, z przyczyn niezależnych od Banku”; jak również postanowienia z § 9 ust. 6 lit. g, i, l oraz § 13 ust. lit. d, f, h wzorca umowy „Regulamin wydawania i używania kart debetowych i przedpłaconych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A.” a także z § 15 ust. 6 lit. e, g, j oraz § 18 ust. 5 lit. b, g, i wzorca umowy „Regulamin kart kredytowych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A.” o treści: „Bank ma prawo dokonać blokady albo zastrzeżenia Karty lub Karty Dodatkowej niezależnie od odmiennej woli Posiadacza Karty w następujących przypadkach/ Bank może wypowiedzieć Umowę z następujących ważnych powodów: (...)

- istotnego naruszenia przez Posiadacza Karty (któregokolwiek z) postanowień Umowy lub Regulaminu,

- zaistnienia okoliczności, które w opinii Banku mają negatywny wpływ/które mogą negatywnie wpłynąć na zdolność Posiadacza Karty do regulowania jego zobowiązań pieniężnych wobec Banku, niezależnie od podstawy prawnej tych zobowiązań,

- uzasadnionego podejrzenia wobec Posiadacza Karty o popełnienie przestępstwa o charakterze majątkowym”;

2. zasądza od (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazuje pobranie od (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwoty 600 zł (sześćset złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony;

4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej.

SSO Ewa Malinowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2010r., skierowanym przeciwko (...) Bank (...) S. A., Prezes urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wystąpił o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania następujących postanowień, zawartych we wzorcach umownych stosowanych przez pozwanego w obrocie z konsumentami tj.: „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji Karty przez Akceptanta ani odmowę autoryzacji Transakcji w Bankomacie lub terminalu elektronicznym, z przyczyn niezależnych od Banku” oraz „Bank ma prawo dokonać blokady albo zastrzeżenia Karty lub Karty Dodatkowej niezależnie od odmiennej woli Posiadacza Karty w następujących przypadkach/ Bank może wypowiedzieć Umowę z następujących ważnych powodów: (...)

- istotnego naruszenia przez Posiadacza Karty (któregokolwiek z) postanowień Umowy lub Regulaminu,
- zaistnienia okoliczności, które w opinii Banku mają negatywny wpływ/które mogą negatywnie wpłynąć na zdolność Posiadacza Karty do regulowania jego zobowiązań pieniężnych wobec Banku, niezależnie od podstawy prawnej tych zobowiązań,
- uzasadnionego podejrzenia wobec Posiadacza Karty o popełnienie przestępstwa o charakterze majątkowym”. Powód wystąpił również o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu – w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą, przedmiotem której jest świadczenie usług bankowych, w tym w zakresie wydawania oraz używania kart płatniczych. Stwierdzono, że w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej pozwany posługuje się następującymi wzorcami umownymi: Regulamin wydawania i używania kart debetowych i przedpłaconych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A. oraz Regulamin kart kredytowych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A., które w ocenie powoda zawierają niedozwolone postanowienia umowne.

Odnośnie pierwszej z zakwestionowanych klauzul Prezes stwierdził, że może być ona uznana za niedozwolone postanowienie umowne, o którym mowa w art. 385¹ § 1 k.c. i w art. 385³ pkt 2 k.c. W ocenie strony, naruszenie dobrych obyczajów przejawia się w wykorzystaniu przez profesjonalistę swej pozycji kontraktowej i narzuceniu konsumentowi niekorzystnych warunków umownych poprzez zastrzeżenie we wzorcu umownym, że jeśli z przyczyn niezależnych od niego dojdzie do odmowy akceptacji karty czy odmowy autoryzacji transakcji, to nie poniesie on odpowiedzialności za powstałą sytuację. Zwrócono uwagę na to, że pozwany posługując się pojęciem „przyczyn niezależnych od banku” nie określił precyzyjnie tych okoliczności, co daje pozwanemu możliwość dokonania ich arbitralnej oceny. Powód stwierdził, że tak sformułowane postanowienie może wywołać u konsumenta przekonanie, że odmowa akceptacji karty przez akceptanta, a także odmowa autoryzacji transakcji w bankomacie czy terminalu elektronicznym są zawsze okolicznościami niezależnymi od banku. W jego ocenie, odmowa ta może jednak wynikać z przyczyn leżących po stronie banku np. naruszenia reguł starannego działania wymaganych od profesjonalisty (art. 472 w zw. z art. 355 § 2 k.c.). Prezes stwierdził również, że zakwestionowane postanowienie może także stanowić niedozwolone postanowienie, o którym mowa w art. 385³ pkt 2 k.c. – bank chcąc uniknąć odpowiedzialności za odmowę akceptacji karty przez akceptanta czy odmowę autoryzacji transakcji w bankomacie czy terminalu elektronicznym, może powoływać się na to, że do odmowy doszło z przyczyn od niego niezależnych, nie wskazując, że odmowa mogła wynikać z winy pozwanego.

Drugiemu z zakwestionowanych postanowień powód zarzucił naruszenie dobrych obyczajów poprzez wykorzystanie przez profesjonalistę swej pozycji kontraktowej i narzuceniu konsumentowi niekorzystnych warunków umownych. Zdaniem Prezesa, przejawia się to w zastrzeżeniu we wzorcu umownym, że bank może zablokować lub zastrzec kartę, a nawet wypowiedzieć umowę o kartę z ważnych przyczyn, a jednocześnie przyczyny te nie są określone w sposób jasny i jednoznaczny, co daje pozwanemu bardzo dużą dowolność w ich ocenie. Strona powodowa uznała, że stosowane przez pozwanego postanowienie kształtuje ponadto prawa i obowiązki konsumenta w sposób rażąco naruszający jego interesy. Po pierwsze pozwany nie określił, co rozumie pod pojęciem istotne naruszenie. Zdaniem Prezesa, konsument

nie może być postawiony w sytuacji, w której nie będzie wiedział, czy jakiegokolwiek naruszenie przepisów Umowy czy regulaminu jest istotne i pociągnie za sobą niekorzystne dla niego skutki. Po drugie, powód podniósł, że nie wiadomo jakie okoliczności są uznawane przez bank za mające negatywny wpływ na zdolność kredytową posiadacza karty. Po trzecie – pozwany nie wskazuje, co ma uzasadniać podejrzenie popełnienia przez posiadacza karty przestępstwa o charakterze majątkowym. Ostatecznie Prezes uznał, że przedmiotowy zapis wzorca spełnia przesłanki niedozwolonego postanowienia z art. 385¹ § 1 k.c. (pozew, k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 lutego 2011r. (data stempla pocztowego) (...) Bank (...) S. A. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W odniesieniu do pierwszego zakwestionowanego postanowienia pozwany stwierdził, że w wyniku dokonanej analizy dokonał zmiany we wzorcach w ten sposób, aby nie mogły powstać wątpliwości co do stosowania się banku do reguł starannego działania wymaganych od profesjonalisty. Zmienione postanowienie zostało wprowadzone do obrotu z dniem 30 października 2010r. - o czym powód był poinformowany - i otrzymało brzmienie „Bank nie ponosi odpowiedzialności z odmową akceptacji karty przez Akceptanta”. W opinii pozwanego, niniejszy przepis Regulaminów jest sformułowany w sposób jasny i zrozumiały dla konsumenta. Niezależnie od powyższego Bank stwierdził, że jest wydawcą karty i nie pełni roli agenta rozliczeniowego czyli podmiotu, który zwiiera z akceptantami umowy o przyjmowanie zapłaty przy użyciu elektronicznych instrumentów płatniczych, natomiast pozwany nie jest stroną umowy z jakimkolwiek z akceptantów, nie ma zatem w praktyce wpływu na politykę prowadzoną przez poszczególnych akceptantów. Ponadto w ocenie pozwanego praktycznie niemożliwym jest określenie katalogu zamkniętego wszystkich możliwych zdarzeń, skutkujących odmową akceptacji karty przez akceptanta.

Przedstawiając swe stanowisko wobec drugiej z zakwestionowanych klauzul pozwany Bank stwierdził, że w jego ocenie, biorąc pod uwagę art. 75 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, jej sformułowanie dotyczące „istotnego naruszenia przez posiadacza karty (któregokolwiek z) postanowień Umowy lub Regulaminu” kształtuje sytuację konsumenta korzystniej, niż przepis praw bankowego, który daje pozwanemu możliwość wypowiedzenia umowy kredytowej w przypadku niedotrzymania jakichkolwiek jej warunków przez kredytobiorcę. W zakresie oceny zdolności kredytowej pozwany stwierdził, że nie jest w stanie enumeratywnie określić okoliczności, które mogą mieć negatywny wpływ na zdolność kredytową posiadacza karty. Podkreślił, że w oparciu o art. 75 ust. prawa bankowego ma on prawo do dokonywania oceny czy dana okoliczność ma wpływ na zdolność kredytową kredytobiorcy czy też takiego wpływu nie ma. W przekonaniu pozwanego, uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa o charakterze majątkowym jest kategorią obiektywną i nie zależy od jego oceny (odpowiedź na pozew, k. 37-45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany (...) Bank S. A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą, m.in. w zakresie przeprowadzania bankowych rozliczeń pieniężnych, w tym przy użyciu kart płatniczych oraz wydawania kart płatniczych. W ramach tej działalności przedsiębiorca wykorzystuje w obrocie z udziałem konsumentów wzorce umowy o nazwie „Regulamin wydawania i używania kart debetowych i przedpłaconych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A.” oraz „Regulamin kart kredytowych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A.”, w których zawarto następujące postanowienia: „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji Karty przez Akceptanta ani odmowę autoryzacji Transakcji w Bankomacie lub terminalu elektronicznym, z przyczyn niezależnych od Banku” (§ 13 ust. 8 „Regulaminu wydawania i używania kart...” oraz § 18 ust. 6 „Regulaminu kart kredytowych...”) oraz „Bank ma prawo dokonać blokady albo zastrzeżenia Karty lub Karty Dodatkowej niezależnie od odmiennej woli Posiadacza Karty w następujących przypadkach/ Bank może wypowiedzieć Umowę z następujących ważnych powodów: (...)

- istotnego naruszenia przez Posiadacza Karty (któregokolwiek z) postanowień Umowy lub Regulaminu,

- zaistnienia okoliczności, które w opinii Banku mają negatywny wpływ/które mogą negatywnie wpłynąć na zdolność Posiadacza Karty do regulowania jego zobowiązań pieniężnych wobec Banku, niezależnie od podstawy prawnej tych zobowiązań,

- uzasadnionego podejrzenia wobec Posiadacza Karty o popełnienie przestępstwa o charakterze majątkowym” (§ 9 ust. 6 lit. g, i, l oraz § 13 ust. lit. d, f, h „Regulaminu wydawania i używania kart...” i § 15 ust. 6 lit. e, g, j oraz § 18 ust. 5 lit. b, g, i „Regulaminu kart kredytowych...” – odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS, k. 14-32; wzorce umowne, k. 7-13.

W odpowiedzi na pozew pozwany Bank przyznał, iż stosuje w obrocie konsumenckim ww. wzorce umowne, jak również nie zarzucił niezgodności treści przywołanych klauzul z treścią stosowanych wzorców, dlatego fakt ten uznano za przyznany w oparciu o art. 230 k.p.c. Dodatkowo pozwany oświadczył, że zmienił pierwsze z zakwestionowanych postanowień z dnia 30 października 2010r., nadając mu następującą treść: „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji karty przez Akceptanta” (odpowiedź na pozew, k. 39; § 13 ust. 8 „Regulaminu wydawania i używania kart debetowych i przedpłaconych dla Klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S. A.”, k. 51).

W toku niniejszego postępowania (...) Bank (...) S. A. zmienił nazwę na (...) Bank (...) S. A. (odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, XIII Wydział Gospodarczy KRS z dnia 29 kwietnia 2011r., k. 77; odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS, k. 78-100).

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu podlega uwzględnieniu.

Według art. 385¹ § 1 k.c., niedozwolonymi są te postanowienia umowy, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, o ile nie zostały uzgodnione indywidualnie i nie są postanowieniami określającymi w sposób jednoznaczny główne świadczenia stron. Trzeba podkreślić, że wymieniona w klauzuli generalnej przesłanka indywidualnego uzgodnienia nie ma jednak znaczenia przy przeprowadzaniu abstrakcyjnej kontroli postanowienia z wzorca umownego, bez względu na to, czy wzorzec był, czy też nie był, zastosowany przy zawieraniu jakiejś konkretnej umowy. Kontrola ta dokonywana jest *ex ante* i obejmuje jedynie wzorzec, nie zaś konkretną umowę.

W ocenie Sądu, postanowienie zakwestionowane w pkt A petitum pozwu, zawarte w stosowanych przez stronę pozwaną ww. wzorcach umownych o treści: „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji Karty przez Akceptanta ani odmowę autoryzacji Transakcji w Bankomacie lub terminalu elektronicznym, z przyczyn niezależnych od Banku”, spełnia przesłanki niedozwolonej klauzuli wymienionej w art. 385³ pkt 2 k.c., ponieważ wyłącza lub istotnie ogranicza odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Nie można bowiem z góry przyjąć, że odmowa akceptacji karty, czy autoryzacji transakcji jest wynikiem okoliczności zależnych wyłącznie od osób trzecich (np. akceptanta), a nigdy od banku. Pozwany stwierdzając, że nie zawiera umów z akceptantami i nie ma wpływu na ich politykę - w tym na to, w jakich sytuacjach odmawiają oni akceptacji karty - błędnie sugeruje tym samym, iż odmowa ta wynika z arbitralnych, indywidualnych decyzji tych ostatnich. Tymczasem, może być ona uzasadniona przyczynami stanowiącymi następstwo działań lub zaniechań samego banku. Analogicznie przedstawia się sprawa w przypadku odmowy autoryzacji transakcji w bankomacie lub terminalu elektronicznym.

Na abuzywność przedmiotowej klauzuli z całą pewnością wpływa również posłużenie się w niej niedookreślonym pojęciem „przyczyn niezależnych od banku”, zamiast jednoznacznego, precyzyjnego wymienienia tych okoliczności. W takim bowiem wypadku istnieje ryzyko, iż przedmiotowe okoliczności będą poddawane arbitralnej ocenie pozwanego, co z kolei może mieć negatywny wpływ na sytuację konsumenta. W tym zakresie, kwestionowany zapis można uznać za spełniający również przesłanki niedozwolonego postanowienia umownego z art. 385³ pkt 9 k.c., przyznającego kontrahentowi konsumenta uprawnienie do dokonywania wiążącej interpretacji umowy.

Wobec powyższego należy przyjąć, że analizowane postanowienie narusza obyczaj uczciwego i rzetelnego określania zasad odpowiedzialności kontrahenta konsumenta, a także niewykorzystywania pozycji profesjonalisty i traktowania konsumenta jako równorzędnego partnera. Kwestionowane postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób rażąco naruszający jego interesy. Jak bowiem słusznie zauważył powód, sposób jego sformułowania może wywołać u konsumenta przekonanie, że odmowa akceptacji karty oraz autoryzacji transakcji są zawsze niezależne od banku. Tym samym, może to wywołać u konsumenta przeświadczenie, iż pozwany nie ponosi za zaistnienie takiej sytuacji żadnej odpowiedzialności. Konstrukcja klauzuli przyjęta przez pozwanego w sposób istotny ogranicza zatem możliwość dochodzenia przez konsumenta roszczeń w stosunku do ogólnych zasad odpowiedzialności.

Wbrew stanowisku prezentowanemu przez pozwanego, brak wyraźnej regulacji prawnej, która nakładałaby na pozwanego odpowiedzialność za odmowę przyjęcia płatności kartą przez akceptanta, nie oznacza wyłączenia tej odpowiedzialności, gdyż mieści się ona w ramach ogólnej odpowiedzialności kontraktowej.

Nadto należy wskazać, że podniesiona przez pozwanego kwestia dokonania zmiany przedmiotowej klauzuli z dniem 30.10.2010r. (nowa treść: Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji Karty przez Akceptanta, k. 55) pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Skoro bowiem powództwo zostało wytoczone 20 grudnia 2010r., to na podstawie art. 479³⁹ k.p.c., podlega ono rozpoznaniu przez SOKiK.

Za niedozwolone postanowienie wzorca umowy należało uznać także klauzulę wskazaną w pkt B petitum pozwu o treści: „Bank ma prawo dokonać blokady albo zastrzeżenia Karty lub Karty Dodatkowej niezależnie od odmiennej woli Posiadacza Karty w następujących przypadkach/ Bank może wypowiedzieć Umowę z następujących ważnych powodów: (...)

- istotnego naruszenia przez Posiadacza Karty (któregokolwiek z) postanowień Umowy lub Regulaminu,
- zaistnienia okoliczności, które w opinii Banku mają negatywny wpływ/które mogą negatywnie wpłynąć na zdolność Posiadacza Karty do regulowania jego zobowiązań pieniężnych wobec Banku, niezależnie od podstawy prawnej tych zobowiązań,
- uzasadnionego podejrzenia wobec Posiadacza Karty o popełnienie przestępstwa o charakterze majątkowym”.

Zdaniem Sądu, należy zgodzić się z Prezesem UOKiK, iż wskazane w klauzuli ww. „ważne powody” uzasadniające blokadę albo zastrzeżenie karty, tudzież wypowiedzenie umowy, poprzez ich niejednoznaczne sformułowanie, przyznają bankowi uprawnienie do arbitralnej oceny tych okoliczności. Istnieje zatem uzasadnione ryzyko, że w wielu wypadkach ocena ta nie będzie korzystna dla konsumenta, a wręcz będzie dokonywana z naruszeniem jego uzasadnionych interesów.

Jeśli chodzi o ocenę ww. uprawnień banku w sytuacji, gdy posiadacz karty istotnie naruszył którekolwiek z postanowień umowy lub regulaminu należy zauważyć, że w klauzuli nie sprecyzowano, na czym ma polegać, czy jak się ma przejawiać to istotne naruszenie, co w sposób oczywisty grozi uznaniową oceną tej okoliczności przez bank. Ponadto wydaje się, że zbyt daleko idące jest przyznanie uprawnienia do blokady albo zastrzeżenia karty z uwagi na naruszenie którekolwiek z postanowień, w tym także tych regulujących kwestie mniej ważne, czy poboczne.

Analogiczne argumenty należy podnieść do sytuacji „zaistnienia okoliczności, które w opinii banku mają negatywny wpływ (względnie mogą negatywnie wpłynąć) na zdolność posiadacza karty do regulowania jego zobowiązań pieniężnych wobec banku, niezależnie od podstawy prawnej tych zobowiązań”. Również w tym wypadku istnieje bowiem zagrożenie arbitralnością pozwanego, wobec niesprecyzowania okoliczności wpływających negatywnie na zdolność posiadacza karty do regulowania jego należności wobec banku i pozostawienie ich wskazania oraz oceny bankowi.

Natomiast jeśli chodzi o zapis przewidujący uprawnienie banku do dokonania blokady lub zastrzeżenia karty w sytuacji, gdy wobec posiadacza karty występuje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa o charakterze

majątkowym trzeba stwierdzić, że zapis ten ma subiektywny charakter skoro nie wskazano w nim jednoznacznie sytuacji, w których tego typu podejrzenie należy uznać za uzasadnione. Poza tym, w ocenie Sądu, nosi on znamiona arbitralności z tego powodu, że sugeruje, iż podejrzenia o popełnienie przestępstwa ma mieć bank, a nie właściwy, niezależny od stron organ (np. policja, prokuratura), co w oczywisty sposób zagraża interesom konsumenta.

Zdaniem Sądu, wskazana powyżej niejednoznaczność i ogólnikowość w sformułowaniu treści zakwestionowanego postanowienia powoduje, że pozwanemu przedsiębiorcy przyznane zostało de facto uprawnienie do dokonywania wiążącej, jednostronnej interpretacji zapisów umownych, co oznacza jednocześnie spełnienie przesłanek klauzuli abuzywnej z art. 385³ pkt 9 k.c. Taka sytuacja może natomiast rażąco godzić w interesy konsumenta. Istnieje bowiem ryzyko, że profesjonalista będzie tłumaczył nieprecyzyjne postanowienia w sposób korzystny dla siebie, a tym samym z reguły niekorzystny dla konsumenta.

Naruszenie dobrych obyczajów przejawia się w danym wypadku poprzez nadużycie pozycji profesjonalisty, naruszenie równowagi stron oraz zasady uczciwości kontraktowej. Brak precyzji w sformułowaniu treści analizowanej klauzuli i zagrożenie arbitralnym, uznaniowym postępowaniem banku niewątpliwie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób rażąco naruszający jego interesy. Tym samym, powyższe argumenty uzasadniają uznanie zakwestionowanego postanowienia za wypełniające przesłanki niedozwolonego postanowienia wzorca umownego, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 385³ pkt 2 i pkt 9 k.c. (klauzula A) oraz art. 385¹ § 1 k.c. w zw. art. 385³ pkt 9 k.c. (klauzula B), Sąd uznał zaskarżone postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, zaś w oparciu o art. 479⁴² k.p.c. zakazał ich wykorzystywania w obrocie z konsumentami.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na przyznane powodowi koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349).

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Ewa Malinowska